

LLIBERTAT...!

les esquerres | nacionalistes i obreres per catalunya!

265,000 vots AIXAFEN la candidatura dels traïdors dretans

UN MARTIR DE LA REVOLUCIO

Catalunya està en deute de gratitud amb Maximilià Biarreau

als 500 dies de lluita

Ens hem proposat donar des d'aquestes pàgines una ressença, el més detallada possible de les gestes heròiques del 6 d'Octubre a Catalunya. Foren moltes; molt d'espai haurem de dedicar-hi, per tant, cada setmana. No hi fa res. La gesta d'aquella nit s'ho mereix, i molt més s'ho mereixen encara els que per la llibertat de tots donaren llur vida.

Començarem en el nostre darrer número —que rebé els honors de la recollida per part de la policia de Duelo— amb el reportatge sobre els fets del C. A. D. C. I. Continuem avui, explicant l'odissea del qui fou digníssim capità de guàrdies d'assalt, Maximilià Biarreau. Hem cregut oportú que qui donés a conèixer l'actuació de Biarreau fos un d'aquells que fou company seu. Galo Valdés ho fou, i el lector trobarà a continuació les ratlles per ell escrites atenent la nostra sol·licitut.

QUI ERA BIARDEAU?

Heus ací una pregunta que més d'un dels nostres amics es farà. El nom sona... Hom l'ha vist escrit en algun lloc. En les pàgines d'«El Socialista», potser, i també en una pencaia molt gran exhibida al «Gran Price» en el míting de les Esquerres. Però... qui era Biarreau? D'on venia? Que féu?

Biarreau exercia el seu càrrec dintre el Cos de guàrdies d'assalt a San Sebastián. Un bon dia el Governador Civil de Guipuzkua li preguntà el perquè llegia «El Socialista». Biarreau es limità a contestar que pels mateixos motius que el Governador llegia «El Debate» i l'«A B C».

Al cap de poques hores el Ponci donostiarra comunicava al gloriós capità que «per ordre telegràfica rebuda del Ministre de la Governació, quedava suspès d'empleu fins a nova ordre». Efectivament, la nova ordre fou destinar-lo a Barcelona on li donaren el comandament de la companyia que estava sota les ordres del delegat del Govern espanyol, senyor Carreres Pons.

Als pocs dies d'estar ací, Carreres Pons el cridà al seu despatx i l'informà que amb motiu de la Llei de Contractes de Treure i altres qüestions greus el poble de Catalunya se sentia inquietat per la qual cosa era necessari «hacerlo pasar por el tubo». Es pensava en un cop d'Estat. Franco havia de substituir Batet en el comandament de les forces militars de Catalunya.

—Està disposat a defensar amb els seus homes aquest moviment? Acabà preguntant Carreres Pons.

—La meua companyia —replicà Biarreau— no surt al carrer a tirar contra el poble.

Fou cridat urgentment a Madrid i tancat a Presons Militars. A Catalunya, Carreres Pons no tenia facultats per a fer-ho.

Al cap de dos mesos, degut a una interpellació parlamentària d'Indalecio Prieto, contundent com totes les seves, Biarreau fou posat en llibertat sense prendre-li ni tan sols declaració.

Se'l processà i fou destinat novament a Barcelona, suspès d'empleu i a les ordres del Capità General.

Dos mesos anguniosament inacabables portava en aquesta situació. Visitava al President Companys amb freqüència i diàriament s'entrevistava amb el Cap dels Somenters de Catalunya, amb el qual l'unia una gran amistat. Era conegut i admirat per tots i pel seu comportament es féu mereixedor de la confiança de tothom qui el tractava.

Així arribà el 6 d'Octubre i pel Govern de Catalunya li fou confiat el comandament

d'una companyia d'assalt. Hom confiava en ell.

El que això escriu té a gran honor l'haver posat damunt del pit de Biarreau l'escut de les quatre barres, al mateix temps que ell deia amb un somriure serè.

—Jo, si això surt malament, no em rendiré.

LA NIT ATROÇ

Biarreau complí amb el seu deure, amb el deure que ell mateix s'havia imposat: Servir Catalunya i tot el que en aquells moments Catalunya representava, amb la vida si fos precis.

Arribà el moment difícil, tràgic i, de l'esfondrament de tot. Va iniciar-se la desbandada. Biarreau logrà mantenir-se serè. Sabia l'enorme feix de runes que produiria l'enfondrament de la Generalitat, es tenia de salvar amb gest heròic la situació, donar una prova de valor, de mascle, que representés un estímul i un exemple. I en mig del brogit i del nerviosisme, deixà escapar aquests mots:

—A por Batet, a por Carreres Pons!

Pronuncià entre dents aquesta sentència; fredament i serena. Sabia que hi podia trobar la mort; ja havia lluitat contra ella altres vegades i tenia confiança. Amb un somriure burleta es disposà a lluitar-hi novament, amb plena consciència del perill que s'ha d'afrontar quan per tots sona l'hora tràgica de la mort, que és l'hora suprema de les grans sinceritats.

Va demanar sis voluntaris i en un automòbil, set homes valerosos van marxar a defensar la dignitat d'una Catalunya revolucionària.

A la Via Laietana, els primers trets foraden l'automòbil. Alguns dels seus ocupants se senten ferits, però ni un sol moment de dubte, ni de dolor, ni de penediment.

Passeig de Colom, Capitanía General... l'objectiu: Batet! I una descàrrega furiosa, tremenda, una veritable pluja de plom cau damunt de l'automòbil. Tots els seus ocupants són ferits; així i tot no titubegen, proven

d'avançar, però la brutalitat dels jornalers de l'ordre, que són més nombrosos, pot més que no pas ells.

Biarreau, amb les clavícules trencades i el pit aclivellat es conduí a la caserna de les Drassanes. Violentament el tiren dintre un caiabós immund, on un dels valents que l'acompanyaven, malgrat sofrir la dolor de quatre bales que li han travessat el cos, l'assisteix.

Biarreau li diu: —Camarada! Dins la cartera trobaràs set centes pessetes, lliura-les a la meua companyia. Digueu als Catalans que moro per llur llibertat i per la revolució.

Foren les seves darreres paraules. Del caiabós de les Drassanes a l'Hospital Militar. Allà l'autòpsia. I la superioritat militar ordena que sigui soterrat a la fossa comú. Nosaltres, els seus amics, varem impedir-ho. Però no poguérem lograr de fer-lo sortir per la porta gran, per on surten els jornalers de l'ordre, els servents del règim, els lacais del capitalisme, amb llurs vestits de coloraines.

I Maximilià Biarreau, l'home íntegre, honrat, digne, heròic, que donà la vida per un ideal, fou tret per la porta del darrera, la de l'estable, per on surten les escombries i els fums de l'Hospital Militar de Barcelona.

En el cementiri, en el lloc silenciós on tot s'oblida i es perdona, en obrir la seva caixa veierem la guerrera, estripada, trepitjada, plena de fang; profanació comesa per gent «dignament» pagada.

La bandera roja cobreix el cos del nostre amic, del nostre camarada. La seva digna companyia ofegà en un profund sospir la pèrdua de l'home estimat; pensava en els seus fills, que venjarien el pare gloriós, i en aquest jurament varem confondre'ns tots, la gran família dels que volem forjar una humanitat nova.

Catalans: No oblideu a Biarreau! Es un exemple i un estímul. Va morir per nosaltres, catalans, va morir per tots. Honorem l'heroi, Catalunya té de pagar un deute de gratitud als fills del màrtir heroi.

GALO VALDES

Quant aquestes ratlles surtin al carrer farà exactament cinc cents dies de la gesta del 6 d'Octubre. Farà cinc cents dies que dura la batalla començada en aquella data, que s'ha resolt en definitiva amb un esclatant triomf del poble.

Cinc cents dies... que fàcil és de dir, però quentes coses han passat al llarg de la cruenta lluita! Quin temps quin nervi s'ha necessitat per a suportar-la amb serenitat!

Que tràgics han estat a vegades els moments en què les dretes s'han trobat amb el triomf aparent i circumstancial. Tota la seva set de venjança, tota la seva ràbia, han estat bolcades damunt la classe proletària i esquerrana. Totes les ignomínies ha hagut de suportar aquesta. Ignomínies i dolors. Allà, dintre els calabossos miserables i fastigosos, s'han passat aquests 500 dies els que caigueren en mans de l'enemic. Ells, des de darrera les reixes han estat els que han forjat la victòria. La seva memòria ens ha donat braó, ha representat per a nosaltres un estímul i una obligació: la de conquerir llur llibertat.

La victòria està aconseguida, manca ara només, que els qui han d'administrar-la ho facin amb plena dignitat.

Es absolutament necessari portar a terme urgentment —urgentment però sense atabalaments ni improvisacions— tots els punts que consten en el pacte de constitució del Front.

Com a primer punt, amb tot l'imperatiu d'un deure ineludible, hi ha l'amnistia. Fou l'objectiu que féu necessària i l'aglutinant que féu possible la coalició de les forces obreres i republicanes, i és en aquests moments el més important de tots. No es pot escamotejar ni ajornar. Ells no poden esperar més, s'han passat 500 dies amb els dits encrispats als barrots de les reixes esperant aquest dia, el dia gloriós de la victòria. Per a ella en el seu dia ho donaren tot, just és doncs, que ara la victòria se'ls ofreni a ells.

Als 500 dies d'haver començat la batalla la victòria ha estat nostra definitivament... VISCA CATALUNYA

per CATALUNYA,
ingresseu a les joventuts d'esquerra
ESTAT CATALA